

Netty van Kaathoven
De paardenmeiden 6
Ruzie om Rena

8

Een nieuwe vakantie?

‘Meen je dat? Echt? We kunnen alle drie mee?’
juicht Sanne.

‘Nou ja, we passen misschien niet allemaal in de auto als jullie weer zo veel rommel mee willen nemen. Maar in principe dus: ja. We mogen met vieren komen en oma brengt ons,’ zegt Rens.

Malaika, Femke en Sanne zitten op Sannes bed en kijken met open mond naar Rens, die met een brede glimlach tegen de deurpost hangt. Hij is gekomen om te kijken of de meiden al bijna klaar zijn met het inpakken van de verhuisdozen.

Het is zomervakantie en Sanne heeft eindelijk haar besluit genomen: ze gaat terug naar haar moeder. Sinds ze bij haar vader geen eigen paard meer heeft en haar broer weg is om te studeren, is het bij haar vader maar saai. Ooit was ze blij met het huisje aan de bosrand, waarvandaan ze zo met haar paard Zita naar de bossen kon om te gaan rijden.

Maar nu Zita er niet meer is¹, valt de afstand naar school die ze elke dag moet fietsen haar zwaar. En ze is liever bij haar vriendinnen en haar moeder, ook al werkt die elke dag.

Maar dan kunnen ze tenminste vaak met zijn drieën naar de manege. Natuurlijk vond haar vader het niet leuk toen ze dat vertelde, maar ze hebben er lang over gepraat

¹ Zie ook *Knokken voor Zita*.

en hij zei dat hij het ook best snapte.
Vanochtend, toen hij naar zijn werk vertrok,
knuffelde hij haar eens stevig.
En hij zei dat hij hoopte dat ze vaak
een weekend zou komen logeren,
en dat de andere meiden dan gerust
mee mochten komen.
Dus nu zijn Femke en Malaika gekomen
om alle spullen van Sanne na een jaar
weer in te pakken. De foto's van de paarden
en natuurlijk die van de drie paardenmeiden
worden van de muur losgepeuterd.
Al haar paardenboeken, kleren en frutsels
moeten weer in dozen.
En dan zullen ze straks worden opgehaald.
Maar nu staat Rens hier met een prachtig plan!
Zijn tante Meike – die op een eiland woont –
heeft gevraagd of hij met de meiden wil komen helpen.
Zij en haar man hebben een bedrijf
waar ze paarden fokken, 'een ranch'
noemen ze het zelf. Rens heeft er weleens
wat over verteld, zijn tante en oom zouden daar
heel veel paarden hebben. Ze organiseren elk jaar
een groot paardenspektakel, midden in de zomer.
Daar komen altijd veel toeristen naartoe.
Het is dan druk en vol en heel gezellig
en het barst er van de paarden.
Dus daar willen de paardenmeiden wel heen!
En zeker met Rens samen.
'En waar kunnen we dan slapen?' vraagt Malaika.
'Toch zeker niet in zo'n wegwaai-doorlek-tentje
waar niet eens plek is voor mijn koffer?'

Of in het stro in een lege paardenbox?’
‘Ik ga wel in zo’n tentje slapen,’ zegt Rens.
‘Maar ik begrijp al dat ik jou niet uit hoef te nodigen om me gezelschap te houden?’
‘Nou ...’ twijfelt Malaika.
‘Nee, zonder gekheid. Mijn tante heeft een minicamping, daar staat ook een oude caravan en daar passen jullie net in. Beetje proppen, dan lukt dat. We mogen een hele week blijven. Volgende week woensdag vertrekken we. Schikt dat de dames? Eerst mee opbouwen, dan in het weekend twee dagen paardenspektakel en daarna mee opruimen. Ik slaap in mijn tentje, want jullie kwekken altijd de hele nacht door.’
‘Klinkt als de ultieme paardenmeidenvakantie,’ vindt Femke. ‘Doen we, hè, San en Malai?’
‘Tuurlijk,’ juichen Malaika en Sanne.
‘O, misschien moeten we het nog even vragen aan onze ouders,’ bedenkt Sanne.
‘Als ze het toch eens wagen om nee te zeggen,’ lacht Femke.
‘O ja, dat zou een probleempje kunnen zijn,’ bedenkt Malaika. Ze is dit jaar onder voorwaarden overgegaan naar het derde. Ze had wel haar cijfers stevig opgehaald, maar nog niet voldoende. Nu heeft ze voor twee vakken opdrachten meegekregen, die ze in de vakantie moet leren of maken. In de eerste week van het nieuwe schooljaar moet ze daarvoor

twee toetsen doen. Dat wordt nog hard werken. En omdat haar moeder zich rot geschrokken is van de slechte cijfers, heeft ze gezegd dat Malaika de hele zomer niet op vakantie mag. ‘Wat doen we als Malai niet mag?’ vraagt Femke zich hardop af. ‘Dan gaan we toch, stel ik voor,’ antwoordt Rens. Malaika stuurt hem een vernietigende blik. ‘Dat is niet leuk,’ denkt Sanne. ‘We kunnen Malai toch niet alleen laten?’ ‘Ik weet niet,’ zucht Femke. ‘Natuurlijk wil ik dat we alle vier gaan. Maar je hebt het ook wel een beetje aan jezelf te danken dat je niet over bent. En waarom zouden wij dan een leuke vakantie aan onze neus voorbij laten gaan?’ ‘Nou ja, zeg,’ sputtert Malaika. ‘Ik had geen tijd om veel voor school te doen. We moesten voor Vicca zorgen en voor Jumper en de andere zieke paarden. Dat was belangrijk!’ ‘Maar Femke heeft net zo goed voor de paarden gezorgd en ze heeft het jaar wel gehaald,’ werpt Rens tegen. ‘Femke is gewoon veel slimmer, daar kan ik ook niets aan doen,’ mokt Malaika. ‘Laten we eerst maar eens afwachten wat je moeder zegt. Misschien valt het mee. Zeker als mijn moeder even met haar praat,’ bedenkt Femke. ‘Maar als ik niet mag, dan blijven we allemaal thuis?’ vraagt Malaika voor de zekerheid. ‘Als jij niet mag ... dan ...’

Sanne kijkt twijfelend naar Femke.
'Dan gaan we toch,' beslist Femke.
'Nou ja, zeg! Wat zijn jullie nu voor vriendinnen!
Jullie laten me dus zomaar in de steek! Stelletje ...'
De rest van Malaika's woede gaat verloren
door de enorme knal van de dichtslaande deur.
De anderen zien Malaika met grote passen wegbenen
over het erf, richting het bos.
'Dat begint al mooi,' moppert Rens.
'Dacht ik wat leuk te hebben geregeld,
krijgen we dit.'
'Ze is, laat ik maar zeggen, een beetje kwetsbaar
wat jou betreft,' legt Sanne uit.
'Ze wil dus echt niet dat wij met jou op stap gaan
als zij er niet bij mag zijn.'
'Ze moet dat soort dingen eens
uit haar hoofd zetten,' zegt Rens boos.
'Klaar! Waar moeten deze dozen heen?'
Hij pakt een doos op en loopt naar de deur.
'Moeten we niet even achter haar aan?'
vraagt Sanne.
'Die komt zo wel terug,' denkt Rens.
'Ze is doodsbang alleen in het bos.'
Hij kijkt Sanne vragend aan.
'Zet maar bij de voordeur in de hal.
Mama komt straks met de auto.
Dan kan ik in ieder geval al vragen of ik mee mag.'
'Wij mogen vast wel,' denkt Femke. 'Maar Malaika?
De hele zomer niet op vakantie.
Dat is toch veel te lang!
Ze kan toch geen twee maanden gaan studeren.'
'Hoeveel heeft ze al gedaan?' vraagt Rens.

‘Voor zover ik weet nog niets,’ zegt Femke.
‘Nou, dat lijkt me dan duidelijk.’

Mogen ze?

Als de moeder van Sanne over het zandweggetje aan komt rijden, rennen Sanne en Femke naar de voordeur. Sanne trekt die met een ruk open en Malaika tuimelt achterover naar binnen, Sanne in haar val meesleurend.

‘Oeps,’ giechelt Sanne.

‘Ik wist niet dat je op het stoepje zat.’

Terwijl Malaika nog naar adem hapt

om een boze uitval te doen,

knielt Femke naast hen neer om te kijken

of ze zich bezeerd hebben.

‘Wat is hier aan de hand?’ vraagt de moeder

van Sanne verbaasd als ze de drie meiden

op de gangvloer ziet zitten en liggen.

‘Niks, mislukt welkomstdansje,’ verzint Femke.

Ze port Malaika. Die probeert nu ook

een kleine glimlach op haar gezicht te toveren.

‘Rare meiden,’ lacht de moeder van Sanne.

‘Mam, luister, we kunnen gratis op vakantie

met z’n vieren als het mag van jou

en we een beetje gaan helpen, en we mogen

met de oma van Rens ...’

‘Mag ik eerst een kopje thee misschien?’

Ik heb net drie uur gereden, ik ben wel toe

aan even rust. En dan vertel je me daarna

wat je nu weer allemaal bedacht hebt

en wat ik vast wel weer goed zal moeten vinden.’

‘O ja, ja, eerst een kopje thee,’ giechelt Sanne.

Ze vliegt met Femke en Malaika naar de keuken.

‘Laat niet merken dat we een beetje ruzie hebben,’

fluistert Femke Malaika in het oor.
‘Dat verkleint alleen maar je kansen.’
Malaika zakt neer op een keukenstoel.
‘Nee hoor, niks aan de hand,’ zegt ze
met een vals stemmetje.
‘Malai, je gaat gewoon mee en houd nou eens op
met mokken,’ zegt Rens, die de keuken binnenstapt.
‘Sst,’ maant Sanne als ze haar moeder
van het toilet ziet komen.
In de propvolle auto op weg naar huis
verzinnen de meiden wat ze allemaal
moeten meenemen op vakantie. Slaapzakken,
luchtbedden, waar zijn die ook weer allemaal?
Uitgeleend, of toch op zolder?
Sanne heeft in ieder geval al toestemming
van haar moeder, al wil die eerst nog wel even bellen
met de tante van Rens over wat precies
de bedoeling is en waar de meiden kunnen eten
en slapen.
‘Mam, we kunnen prima leven op een weekje friet,
hoor! Af en toe een appeltje en een mueslireep erbij
en we blijven kerngezond,’ zegt Sanne.
‘Ik dacht het niet. Je kunt niet leven van
zilte zeewind en paardenlucht alleen.
Maar misschien regelt die tante wel iets voor jullie.
We zullen zien.’
Malaika is nog steeds stilletjes.
Ze is de ruzie nog niet vergeten.

Thuis slepen de meiden de verhuisdozen en tassen
naar de oude kamer van Sanne.
‘Dit moet je niet te vaak doen,’ zegt Femke.

‘We sjouwen ons een geknakte paardenrug.’
‘Nu blijf ik voortaan bij jullie,’ belooft Sanne.
Ze gaan even met z’n drieën op de rand
van Sannes bed zitten en tuimelen
giechelend samen om als ze schrikken
van Sannes moeder die binnenkomt.
De dozen worden in een hoek gestapeld,
de kleren snel in de kast gesmeten
en door gaat het weer: naar de moeder van Femke.

‘Lieve mama, luister eens,’ begint Femke
zodra ze binnen zijn.
‘Het antwoord is nee,’ zegt haar moeder resoluut.
‘Huh? Je weet niet eens wat we willen.’
‘Nee, maar als je begint met “lieve mama”
dan weet ik al dat het iets is wat te duur is,
of gevaarlijk of te laat ’s avonds.’
‘Geen van drieën. Zie je nou,
je moet me laten uitpraten,
dat zeg je zelf ook altijd tegen mij.’
‘Daar heb je dan weer helemaal gelijk in. Vertel!’
Vol enthousiasme vertellen de meiden
over hun geplande week op het eiland
en de paarden daar.
De moeder van Femke peinst
en rolt eens met haar ogen. Ze zegt niets.
‘Toe, mam, San mag ook en Malai vast ook wel.’
‘Dat laatste betwijfel ik, maar oké, ik vind het goed.’
‘Zie je wel, je bent de allerliefste mama
van de hele wereld!’
Femke valt haar moeder blij om de nek.
‘Wil je ook even naar de moeder van Malaika bellen?’